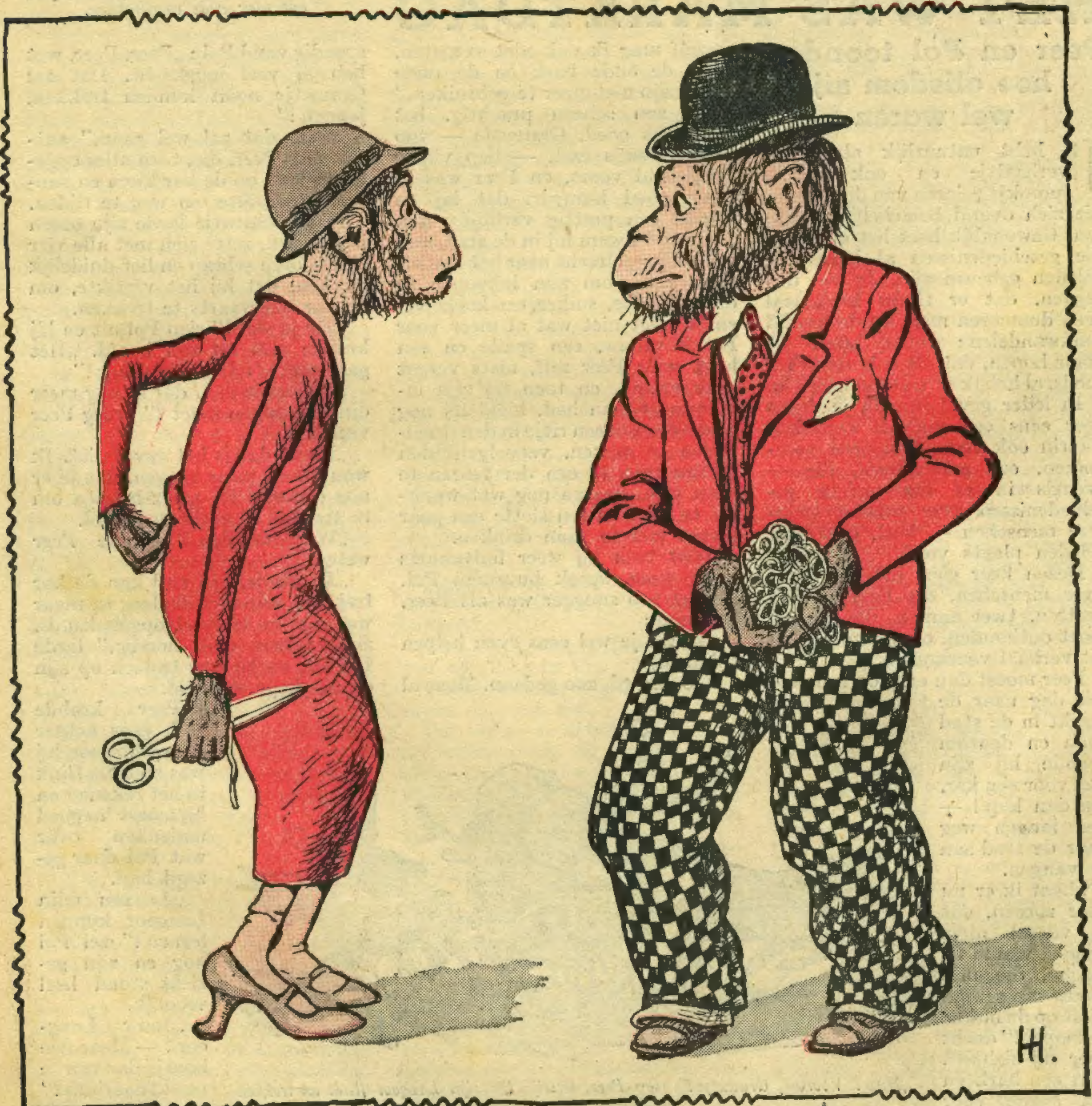
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

13 FEBRUARI 1936

„WAT STA JE DAAR TOCH TE PEUTEREN, JOKO?"
„IK ZOEK 'T EIND VAN DIT KLUWENTJE TOUW, VROUW!"
„OWEE, DAT HEB IK ZOOJUIST AFGEKNIPT!"

4 EZELS

Grauwtje liet duidelijk merken, dat hij de kar niet wilde voorttrekken.

HET WAS MARKTDAG

Peer en Pol toonden hoe oliedom zij wel waren

JE hebt natuurlijk al menig verhaaltje en ook menig sprookje gelezen van domooren, die zich overal belachelijk maakten. Gewoonlijk heet het dan, dat die geschiedenissen al heel lang geleden gebeurd zijn. Je zou dus zeggen, dat er thans heelemaal geen domooren meer op de wereld rondwandelen; enfin, laten we maar hopen, dat dit ook werkelijk zoo is, al heb ik er 'n zwaar hoofd in.

In ieder geval wou ik je dezen keer eens een verhaal vertellen, waarin ook twee domooren voorkomen, een gebeurtenis, die — evenals in al die andere geschiedenissen over minder snuggere menschen — heel, heel lang geleden plaats vond.

Dezen keer gaat het dan over twee menschen, die Peer en Pol heetten, twee namen, die je goed moet onthouden, omdat ze veel in dit verhaal voorkomen.

Peer moest dan eens op een goeden dag naar de markt in de stad gaan en daarom spande hij zijn ezel voor zijn kar, om dan hup! — den langen weg naar de stad aan te vangen.

„Laat ik er nu voor zorgen, dat ik vooral niets vergeet van al de dingen, die m'n vrouw me gezegd heeft op de markt te koopen!" dacht Peer bij zichzelf. „En een hark en een spade voor mezelf mag ik ook niet vergeten, want de oude hark en de oude spade zijn niet meer te gebruiken."

De zon scheen prachtig, het weer was goed, Grauwtje — zoo heette Peer's ezel, — liep vlijtig trippelend voort, en Peer was in zoo'n goed humeur, dat hij de wereld een prettig verblijf vond.

Op tijd kwam hij in de stad aan, waar hij regelrecht naar het marktplein reed, om zijn inkoopen te doen. Koffie, suiker, een koekepan en ik weet niet wat al meer voor Peer's vrouw, een spade en een hark voor Peer zelf, niets vergat onze vriend, en toen hij zijn inkoopen gedaan had, hield hij nog geld over, om een ritje in den draaimolen te maken, vervolgens den dikken man in een der tenten te gaan zien, daarna nog wat worstjes te eten en ten slotte een paar glazen bier te gaan drinken.

Juist toen hij weer huiswaarts wilde gaan, sprak buurman Pol, die net zoo snugger was als Peer, hem aan:

„Ik zal je wel eens even helpen opladen."

Zoo gezegd, zoo gedaan. Maar al spoedig vond Pol: „Peer, Peer, wat heb jij veel ingekocht. Dat zal Grauwtje nooit kunnen trekken, jongen!"

„Och, dat zal wel gaan," antwoordde Peer, die, toen alles opgeladen was, op de kar klom en aanstalten maakte om weg te rijden.

Maar Grauwtje legde zijn ooren in zijn nek, zette zich met alle vier zijn pooten schrap en liet duidelijk merken, dat hij het vertikte, om de kar huiswaarts te trekken.

„Zie je wel?" riep Pol uit en hij krabde zich op zijn hoofd. „Het gaat niet! 't Is niet genoeg!"

„Bedoel je dan, dat ik nog meer dingen koopen moet?" vroeg Peer verbaasd.

„Neen, dat is het geval niet. Ik wou alleen maar zeggen, dat je er nog een ezel bij moet hebben om te trekken!" verklaarde Pol.

„Waarom dan?" wilde Peer weten.

„Ja, zie je, één ezel kan de kar trekken, wanneer die leeg is, maar wanneer er zooveel opgeladen is, zijn er twee ezels noodig," legde Pol uit, en hij was trotsch op zijn eigen, diepe wijsheid.

Peer krabde zich eens achter het rechteroor, hij was niet zoo flink in het rekenen en hij moest 'ns goed nadenken over wat Pol daar gezegd had.

„Je zou mijn Langoor kunnen leenen!" zei Pol nog en zijn gezicht stond heel vroolijk.

„Jouw Langoor? — Maar hoe kom jij dan van de markt naar huis?" vroeg Peer.

„Hup! Vooruit, Grauwtje!" riep Peer, terwijl Pol zijn Langoor flink tot trekken probeerde aan te zetten.

„Ik wacht hier zoo lang, tot jij thuis geweest bent, je inkoopen hebt uitgeladen en weer met Grauwtje en Langoor naar hier teruggekomen bent. Dan rijden we ieder met onze eigen ezel weer naar huis!"

Terwijl Pol dit voorstel deed, begon hij er steeds nog trotscher uit te zien, omdat hij zijn idee zoo ontzettend knap vond.

En Peer keek dan ook vol bewondering naar zijn buurman, die zich al omgedraaid had, om zijn ezel te gaan halen.

Toen Pol met zijn dier teruggekomen was, spande hij het onmiddellijk voor de kar, dat wil zeggen: voor de achterzijde, zoodat er aan iederen kant van het voertuig een ezel stond.

Peer en Pol zagen er heel tevreden uit, toen Pol den ander raadde: „Ga jij nu op je kar zitten, Peer. Nu heb je twee ezels, zoodat je vlug thuis zult zijn. Dan kom je onmiddellijk m'n Langoor weer terugbrengen. Niet vergeten hoor! Intusschen ga ik nog even een ritje in den draaimolen maken!"

Peer klom op zijn kar en riep: „Hup! Vooruit, Grauwtje! — Kom, Langoor, hup, vooruit!"

En Pol, die als steeds heel behulpzaam was, stond bij Langoor, om zijn dier flink tot trekken aan te zetten.

De beide ezels trokken dan ook werkelijk uit alle macht, maar daar ze even groot, even dik en even sterk waren, bleef de kar op dezelfde plek staan.

„Wat mankeert er nu weer aan?" snauwde Peer, terwijl hij verbaasd naar Pol omzag. „Nu trekt Grauwtje zoo hard hij kan, maar hij krijgt de kar niet vooruit, omdat jouw Langoor niet helpen wil!"

„Nou vraag ik je!" riep Pol nijdig uit. „Ik sta hier zelf bij Langoor en 't stomme dier trekt zich bijna een ongeluk — alleen maar, omdat jouw sloome Grauwtje niet helpen wil!"

„Dâ's brutaal, om te zeggen, dat Grauwtje sloom is!" schreeuwde Peer. „Er is geen betere en vlijtiger ezel te vinden in heel het land!"

„Wou je soms zeggen, dat ik lieg?" antwoordde Pol. „Pas op, wat je zegt!"

„Zoo, pas jij liever op!" riep Peer toen weer en op die manier..

....

ja, voordat er twee minuten verstreken waren, waren de twee eertijds zoo goede vrienden en buren zoo aan het vechten geslagen, dat de stukken eraf vlogen.

De twee ezels stonden rustig toe te zien, hoe hunne bazen al schimpend en scheldend elkaar bont en blauw sloegen, doch al spoedig stond behalve de twee ezels ook een groote menigte menschen naar de vechtpartij te kijken.

„Pol is een leugenaar en een bedrieger!" schreeuwde Peer. „M'n arme Grauwtje trekt zich half dood, omdat de kar te zwaar voor hem is, terwijl Langoor niets uitvoert, die sloomerd!"

„Nietwaar!" brulde Pol. „'t Is net andersom! Mijn flinke Langoor trekt wat hij kan, maar die suffe Grauwtje voert niets uit...!"

De menschen begonnen partij te trekken, sommigen voor Peer, anderen weer voor Pol, zoodat de menigte ook al spoedig in twee vijandige kampen verdeeld was.

Juist toen er een algemeene vechtpartij dreigde te beginnen, kwam er een vreemdeling aan en deze vroeg met luider stemme: „Wat is hier toch aan de hand?"

Allen schreeuwden door elkaar, zoodat de man er eerst niet veel van begreep, maar stukje voor stukje vernam hij toch de heele wonderlijke geschiedenis.

Toen keek de vreemdeling nog eens naar de kar, waaraan voor zoowel als achter een ezel gespannen stond. En hij begon luidkeels te lachen.

„Je hebt beiden gelijk en je hebt ook beiden ongelijk!" sprak hij toe. „Grauwtje trekt inderdaad zoo hard hij kan, maar Langoor doet dat eveneens, en geen der beide dieren is lui of suf of sloom!"

„Zoo? Maar waarom is de kar dan niet aan 't rijden te krijgen?" vroegen Peer en Pol toen beiden.

„Omdat elk der beide dieren zijn eigen richting uit trekt!" legde de vreemdeling uit en hij ging naar Langoor toe, maakte dien los en spande hem voor de kar, naast Grauwtje.

„Probeer nu maar eens, of het niet beter gaat," zei de man toen bedaard.

Peer klom weer op de kar, klakte met zijn tong en riep: „Hup!"

Waarlijk, daar begon de kar te rijden en vlug ook.

Pol holde er achter aan, want hij wilde graag op de kar gaan zitten naast zijn buurman, om niet te moeten achterblijven bij al die menschen, die van ganscher harte lachten.

„Zoo, dat zijn vier flinke ezels!" zei de onbekende en hij wilde heengaan.

„Er waren toch maar twee ezels!" vond een der menschen uit de menigte, terwijl hij den vreemdeling verwonderd aanzag. „Grauwtje en Langoor!"

„Jawel, maar ik bedoel, dat Peer en Pol ook een paar ezels zijn!" antwoordde de onbekende en toen haastte hij zich, om weg te komen uit de menigte.

Nu, ongelijk had 't heerschap niet.

EEN der beroemdste veldheeren van alle tijden was Alexander de Groote, die in het jaar 356 voor onze jaartelling werd geboren. Bij zijn geboorte waren volgens het geloof dier tijden twee gelukkige voorteekenen aanwezig: de aanvoerder van het leger van koning Philippus, Alexander's vader, behaalde een overwinning en het vierspan van den koning kreeg in de Olympische spelen den eersten prijs toegewezen. Ja, die Olympische spelen werden toen ook al gehouden in Griekenland.

Na den dood van zijn vader koning van Macedonië geworden, veroverde Alexander met zijn leger de geheele toenmaals bekende wereld. Aan het Oostelijkste punt van zijn veroveringstochten, aan den Indus in Voor-Indië, liet hij twaalf altaren oprichten, die zoo hoog waren als torens. Aan de Westelijkste plek van zijn tochten, in Egypte, stichtte hij een stad, die naar hem Alexandrië is genoemd.

* * *

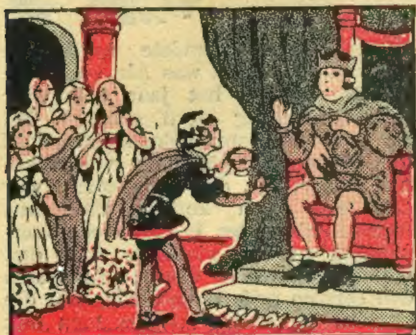
AL in de oudste tijden konden de menschen muziek maken. Zoo bezaten de oude Egyptenaren ten tijde van de pharao's, zooals zij hun koningen noemden, al fluiten en harpen, naar gebleken is uit de afbeeldingen, die men op papyrusrollen en in metselwerk heeft gevonden.

Het gekke van het geval is echter, dat wij heelemaal niet weten, wat voor liederen zij speelden, want van notenschrift hadden zij nog geen begrip, evenmin als van gewone letters trouwens. De oude Egyptenaren schreven namelijk alles op in mooie figuurtjes, die de geleerde menschen van tegenwoordig hiëroglyphen noemen. Maar dat woord kun je toch niet onthouden.

* * *

HEEL in het uiterste Noord-Westen van Noord-Amerika ligt een schiereiland (dat is een stuk land, dat nog maar net aan het overige vasteland is verbonden), dat Alaska heet en waar Europeanen, Indianen en Eskimo's heel broederlijk bijeen leven. Het is er bijna het heele jaar door erg koud en onherbergzaam en in het geheel wonen er dan ook maar 50.000 menschen, ofschoon Alaska even groot is als heel Nederland. Van deze 60.000 zielen zijn 12.000 Eskimo's, die met hun rendieren rondtrekken, 18.000 Indianen die op jacht gaan en in pelzen handelen en 30.000 Europeanen. De Europeanen zijn er met duizenden heengetrokken, toen er nog goud werd gevonden in de bedding der Klondyke-rivier, doch dat is alweer heel lang geleden.

de dansende PRINSESJES

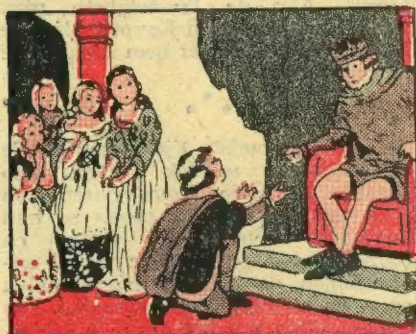
"JA, MAJESTEIT," ANTWOORDDE BERT, "EN TOT BEWIJS GEEF IK U DEZE DINGEN." METEEN OVERHANDIGDE HIJ DEN KONING DE DRIE BLADEREN VAN KOPER, ZILVER EN GOUD EN DEN BEKER.

"DE BLADEREN ZIJN UIT DE DRIE BOSSCHEN, DIE TUSSCHEN HET PALEIS EN HET MEER LIGGEN!" ZEI DE JONGEN. EN TOEN VERTELDE HIJ ALLES WAT HIJ DIEN NACHT GEZIEN HAD.

DE KONING WERD, TOEN HIJ DIT VERNAM, ZEER BOOS, MAAR BERT EN HET JONGSTE PRINSESJE SMEEKTEN HEM, DE DRIE OUDSTE PRINSESSEN VERGIFFENIS TE WILLEN SCHENKEN.

"MAJESTEIT, LAAT DE DRIE OUDSTE PRINSESJES MET DE DRIE PRINSEN TROUWEN; DAN ZULLEN ZE ZOO GELUKKIG ZIJN!" RIEP BERT UIT, TERWIJL HIJ VOOR DEN KONING KNIELDE.

"GOED," SPRAK DEZE TOEN. "MAAR DAN MOET JIJ BIJ ME BLIJVEN EN 'N GOED ZOON VOOR ME WORDEN. DAN HEB IK TEN MINSTE NOG TWEE KINDEREN OVER." EN DE KONING GAF BERT DE HAND.

VELE JAREN LATER, TOEN DE OUDE KONING GESTORVEN WAS, TROUWDE BERT HET JONGSTE PRINSESJE. EN HEEL, HEEL LANG NOG LEEFDEN ZE HEEL GELUKKIG ALS KONING EN KONINGIN.

TEDDIE IN POPPENLAND

ZIEZOO, nu de danslustige prinsesjes getrouwd zijn en er niet meer stilletjes tusschen uit knijpen, en nu Bert met het jongste prinsesje over het koninkrijk regeert, is het verhaal van de dansende prinsesjes ten einde gekomen.

De volgende week begint weer een nieuw geteekend verhaal, dat niet minder spannend zal zijn.

Hoe dat verhaal heet, heb je hierboven reeds kunnen lezen. „Teddie in Poppenland" is dus de titel van het geteekende sprookje, dat de avonturen behandelt, die Teddie de Beer in het wondere land der poppen beleefde.

Dat die avonturen van het beertje menigmaal lang niet voor de poes zijn, zul je wel zien, maar gelukkig bezit Teddie den moed van een leeuw, waardoor hij zich steeds uit alle moeilijkheden weet te redden, zoodat hij zoo gauw nog niet naar de haaien is.

Enfin, de volgende week begint dus „Teddie in Poppenland," een nieuw verhaal waar je plezier aan kunt beleven!

Paardjerijden op Pa's Knie

MENEER van der Slurf is zoo dol op zijn zoontje, dat hij iederen dag, wanneer hij van zijn werk thuis gekomen is en zijn kalotje opgezet heeft, zijn spruit op zijn knie neemt, om het olifantenjoggie eens gezellig te laten paardjerijden.

Ze hebben dan het grootste plezier samen en gieren van de pret door hun slurven, waarmee ze zich intusschen stevig aan elkaar vasthouden.

Dat duurt dan zoo 'n poosje, tot moeder van der Slurf komt zeggen, dat het middagmaal gereed is en de familie aan tafel moet gaan.

Wanneer je van dit grappige familie-tafereeltje getuige wilt zijn, moet je beginnen de geheele plaat op stevig karton te plakken en onder 'n stapel boeken goed te laten drogen.

Hierna knip je zoowel den leuningstoel als de groep van vader en zoon keurig netjes uit.

Het laatstgenoemde stuk komt dan achter den leuningstoel te liggen, zoodanig, dat punt A, hetwelk onder aan vader van der Slurf's jas ligt en dat door de twee pijltjes aangegeven wordt, achter punt A van den stoel komt te liggen.

Dan steek je 'n splitpennetje door beide punten heen en vouwt dat dan aan de achterzijde goed plat om.

Wanneer je nu de lip, die onder aan meneer van der Slurf zit, heen en weer beweegt, zul je zien hoe prettig het zoontje op vaders knie paardje rijdt. Al lijkt het soms, dat de kleuter van vaders been zal afglijden, gevaar bestaat er niet, want ze houden elkaar stevig vast.

Zoo, heb dan maar veel plezier in het gezelschap van de familie van der Slurf, hoor!

KUN JE DEZE STOOMWALS MAKEN?

Zorg zelf voor je speelgoed

Aanschaffing van materiaal hiervoor volstrekt onnoodig

EEN groote garenklos, twee ledige blikken doosjes van hoestpastilles of schoencrême, een paar plankjes, een kurk, een breipen en een beetje goede wil, zou je kans zien dat alles bijeen te brengen ?

Zoo ja, nu, dan kun je een aardige stoomwals zelf fabriceeren. En mocht je van oordeel zijn, dat je al te groot bent, om nog met zoo'n stoomwals te spelen, maak het ding dan toch maar, want je kunt er veel van leeren, en met je eigengemaakte stuk speelgoed valt een jonger broertje, een neefje of een vriendje nog wel gelukkig te maken.

Van de ledige garenklos maken we de voorste walsrol, door de klos met karton te omkleeden. Het karton spijkeren we dan met heele kleine spijkertjes op de klos vast of wel we lijmen het om de klos heen.

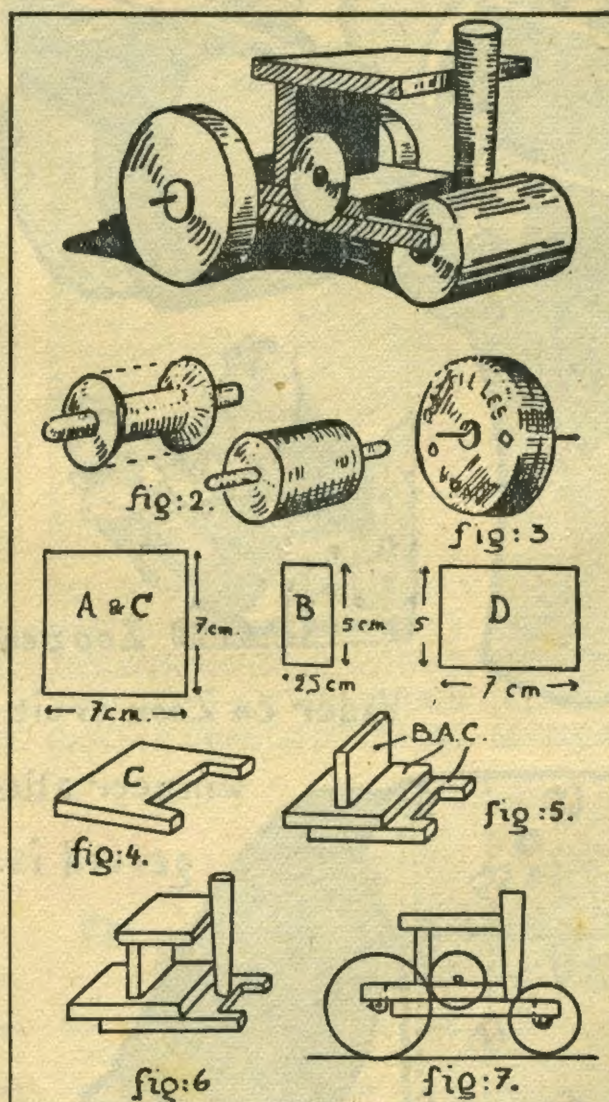
De as van deze rol maken we van een dun rond stokje, dat we door het gat van de klos heen steken. Het stokje moet echter aan beide zijden ongeveer anderhalve centimeter buiten de klos steken, terwijl de walsrol vrij om deze as moet kunnen draaien (fig. 2).

De groote achterwielen worden gevormd door de twee blikken doosjes. In het midden van beide doosjes maken wij een gaatje, waardoor wij de breipen steken. De wielen worden op de breipen bevestigd door middel van eenige dunne schijfjes kurk, gelijk fig. 8 laat zien.

Nu we de wielen gereed hebben, beginnen we aan den bovenbouw.

We zagen twee plankjes, elk van 7 cM. × 7 cM., die in de teekening met A en C staan aangeduid, en vervolgens maken we het plankje B, dat 2½ cM. × 5 cM. groot wordt.

Het vierde plankje, met D aangegeven, moet 5 cM. × 7 cM. meten.

De schoorsteen, dien we van een rond stuk hout (b.v. een stuk van een ouden stok) maken, moet eenigszins schuin („konisch" heet dat) toeloopen. De lengte van dezen schoorsteen bedraagt 6 cM.

Uit het plankje C zagen wij een stuk weg, dat 2 cM. diep en zoo lang moet zijn, dat de voorste walsrol er vrij in kan ronddraaien. Zie fig. 4.

Midden op het plankje A spijkeren wij plankje B, dat er loodrecht op komt te staan (fig. 5).

Dan spijkeren wij nog plankje C onder A, met dien verstande, dat de uitgesneden kant van C 2½ cM. buiten A uitsteekt. Figuur 5 laat dit alles duidelijk zien.

Het stuk D wordt bovenop B bevestigd, zoodat het aan een kant 1 cM. uitsteekt (fig. 6), waarna we den schoorsteen op zijn plaats zetten, gelijk fig. 6 eveneens laat zien.

Om nu nog het vliegwiel te vervaardigen, zagen we het eene einde van een leeg garenklosje af, steken door het gat een stokje en bevestigen met behulp daarvan het vliegwiel zoo aan de machine, als de groote figuur en fig. 7 aangeven.

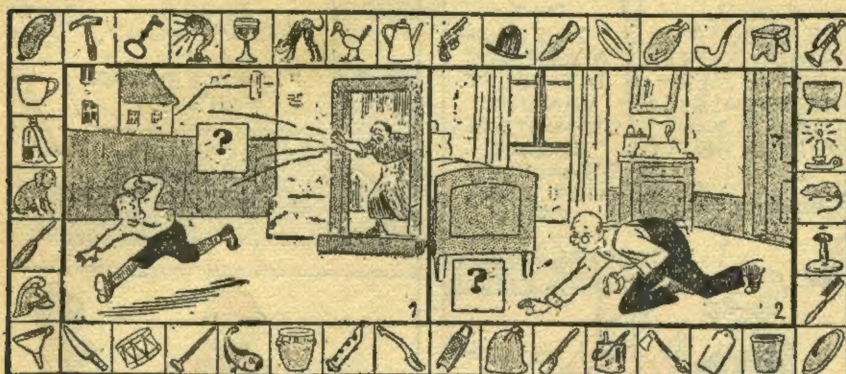
De beide achterwielen en de walsrol worden op hun plaats bevestigd met lange, om de as gebogen draadnagels, die de as op haar plaats houden.

Ten einde de stoomwals flink zwaar te maken, kunnen we de beide achterwielen en de walsrol met zand vullen, maar noodig is dat niet.

Wanneer we de machine nu heel erg mooi willen maken, kunnen we haar met een kwastje verf nog een mooi kleurtje geven.

Ten slotte maken we er een touwtje aan vast en.... de stoomwals staat gereed om ons menig plezierig oogenblik te bezorgen.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

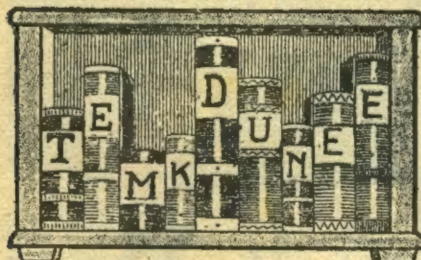
WELKE ZIJN DE VOORWERPEN, WAAR HET OM GAAT?

DE twee groote teekeningen houden elk een bepaalde voorstelling in, terwijl in elke groote teekening op de plaats van het vierkantje met het vraagteeken een voorwerp is weggelaten.

In de omlijsting zie je alle mogelijke voorwerpen geteekend, doch slechts twee dezer voorwerpen behoorden in de groote teekeningen op de plaats van het vraagteeken te staan.

Welke zijn die twee voorwerpen, d.w.z. wat smijt de vrouw den jongen achterna en wat is de man bezig op den vloer te zoeken?

WAT ZIJN DAT VOOR BOEKEN?

HIER zie je het boekenkastje van een jongen, die heel knap is op school en die daar eigenlijk wel een beetje trotsch op is.

Hij heeft dan ook een negental boeken, die zijn lievelingsvak behandelen, zoo op zijn boekenrekje gezet, dat de letters, die op de ruggen van deze studieboeken staan, den naam van zijn lievelings-schoolvak vormen.

Maar de schoonmaakster, die 't kamertje van onzen flinken scholier moest opruimen, heeft na het afstoffen de boeken er zoo maar weer in gezet, zoodat de juiste volgorde verloren gegaan is.

Kun je de boeken weer op hun plaats zetten en dan den naam lezen van het schoolvak, waarop onze bolleboos zoo dol is?

WIE IS ER KNAP IN AARDRIJKSKUNDE?

DE teekening laat een zoogenaamd kamraadsel zien. Er zijn namelijk een aantal hokjes zoo opgesteld, dat de geheele figuur op een kam gelijkt.

In onze puzzle staat in elk hokje een letter, doch niet al deze letters staan op hun plaats.

Nu moet je de letters zoodanig van plaats doen veranderen, dat in de zeven horizontale hokjes, die den rug van den kam vormen, den naam van een gedeelte van Nederland komt te staan.

Verder moet in den linkertand van den kam de naam eener stad in Engeland, in den tweeden tand de naam van een rivier in Siberië, in den derden tand de naam van een rivier in Zwitserland en in den rechtertand de naam van een rivier in Rusland komen te staan.

Zou je het kunnen klaarspelen dit raadsel op te lossen?

OPLOSSINGEN

VIERSPRONG

De wielrijder was aan den viersprong tegen den auto aangereden, zoodat het voorwiel van zijn rijwiel beschadigd was. De automobilist hield stil, stapte uit, liep naar den wielrijder, nam diens kapotte rijwiel op en droeg dat in zijn wagen, waarheen de wielrijder hem volgde.

Met den wielrijder en diens fiets in den wagen, reed de autorijder een weinig achteruit, om dan in de richting, waarin de wielrijder oorspronkelijk aangereden kwam, verder te rijden.

STORMGEESTEN

In het geheel waren er vier stormgeesten in de teekening te vinden.

MONOGRAM

De verborgen naam eener Spaansche stad was B a r c e l o n a, de hoofdstad van Catalonië.

BOERTJE EN EEN BEERTJE

Eens op een dag zag een man, die beren temde en berenleider was, aan den kant van den weg een herberg.

Snel bond hij zijn beer aan 'n boom en trad binnen om een glas wijn te drinken.

Weldra kwam er een boer met een paard en kar aangereden en ook deze boer zette zich neer om een flesch wijn soldaat te maken; onder de hand stond zijn met groente beladen kar buiten.

De beer, die zijn oogen had staan uitkijken naar al 't lekkers, verbrak zijn ketting en klom op de kar om in de manden en zakken te gaan rondneuzen.

Het paard schrok en ging op hol met een vaart gelijk een bliksemtrein. De beer, die erg beduusd was, liet zich, tot groote ontzetting van alle menschen, door het gansche dorp rijden.

Al rennende bereikte het paard het huis van ons boertje.

Toen de vrouw van den boer, die in de keuken bezig was de tafel te dekken, het rumoer hoorde, stak zij 't hoofd uit het venster. Zij zag den beer op de plaats van haar man zitten en riep boos: „Je moet wel heel wat glazen gedronken hebben, om er zoo uit te zien. Hoe dikwijls reeds zei ik je, dat je door je gedrink een echte ongelikte beer worden zou!"

SJORS
VOORLITTER VAN D' REBELLEN-CLUB
GAAT UIT WANDELEN

GOED, JE MOOGT MIJN HOND VOOR EEN UURTJE MEE-NEMEN, ALS JE DAN OOK MAAR OP MIJN HELFT LET !!!
DAT ZAL IK - MAAR ALS DIE HELFT VAN JOU STOMMITEITEN BEGAAT, DRAAI IK ER NIET VOOR OP !!!

ZOETE BRAVE HOND, GA JE FIJN MEE NAAR HUIS ??

HÉÉ - JE MOOGT DAAR NIET EEN UUR LANG BLIJVEN ZITTEN KRABBEN !!!

KIJK UIT, WAAR JE LOOPT IDIOOT! DAAR LIGT EEN PLAS MODDER !!!

NATUURLIJK - PRECIES IN HET MIDDEN NEERPLOFFEN !!!

NOU IS ER NATUURLIJK GEEN SPRAKE MEER VAN DAT JE MEE MAG NAAR MIJN HUIS !!

GOEDSCHIKS OF KWAADSCHIKS - IK ZAL JE WASSCHEN TOT JE WEER TOONBAAR BENT!

SAPPERDEKRIEK! WAT IS ER MET DIE HOND GEBEURD?
JOUW STOMME HELFT IS IN EEN MODDERPOEL GELOOPEN EN TOEN MOEST IK MIJN HELFT WASSCHEN!
BRANNER